

Reven møter Vårherre

Det var en gang at reven forvillet seg inn på en gudstjeneste, og der ble den herlig frelst. Da den kom ut var den så helliggjort at den elsket hver en skapning på jorden, og skulle straks ut og fortelle dem de gode nyhetene.

Etter en kort stund traff han haren.

«Guds fred!» ropte han til haren.

«Fred selv», svarte haren. «Hva skjuler ditt lure smil idag?»

«Jeg har møtt Vårherre», svarte reven, «og ønsker å meddele deg Hans nådefulle budskap.»

Da lo haren så mye at den ble liggende og vri seg på bakken.

«Åhåå, dette er den beste skrøna du noen gang har dratt», flirte den.

«Men det er sant, hvert eneste ord», sa reven.

Og da lo haren enda mer, så den ikke lenger maktet å tale. Men reven ristet bare hånet av seg og gikk videre.

Om ikke lenge traff han bjørnen.

«Guds fred!» ropte reven.

«Fred selv», svarte bjørnen. «Hvilke streker pønsker du på idag?»

«Jeg har møtt Vårherre, og ønsker å meddele deg hans nådefulle budskap.»

«Sludder og vissvass», svarte bjørnen. «Du bare pønsker på å narre meg igjen, du.»

«Nei, det er sant», svarte reven, «hvert eneste ord.»

«Like sant som at man kan gjøre isfiske med halen? Like sant som at bjørnen har ett smøret?» kjeftet han, og minnet ham på alle meritter de hadde hatt sammen. Men reven ristet hånet av seg og gikk videre.

Etter en liten stund traff han gårdskjerringa.

«Guds fred!» ropte reven.

«Fred selv», svarte kjerringa. «Hva har du tenkt knabbe idag?»

«Jeg har møtt Vårherre, og ønsker å meddele deg hans nådefulle budskap», sa reven.

«Fy, hvilken spott», kjeftet kjerringa. «Tal ikke om Vårherre forgjeves, ellers går det deg ille.»

«Dette er ikke spott», svarte reven. «Dette er den rene, skjære sannhet.»

«Tvi vøre deg», sa kjerringa. «En tyv har du alltid vært, og en tyv vil du alltid være, og nå vanærer du vår Gud. Se kom deg bort før jeg kaster alt jeg er og har etter deg, og denne gangen lover jeg å treffe mer enn haletippen!»

Reven ristet igjen hånet av seg, men gikk bedrøvet bort. Han fant seg ei gammel gran, og satte seg i ly av grenene for å tale med Vårherre:

«Hvorfor er det ingen som tror mine ord? Jeg møter bare hån hvor enn jeg går», klaget reven.

Og Vårherre svarte ham gjennom vinden som rusket i grenene, og sa: «Hva gjør det at andre håner og spotter deg når Jeg ser på deg med velbehag?»

Da forstod reven hvilke tanker Vårherre hadde om ham, og

ordene fra de andre mistet fullstendig sin kraft. Lykkelig og tilfreds forlot han granen og gikk. Det tok ikke lange tiden før han traff på haren igjen, som hadde fått med seg en skinke og en liten pølsesnabb fra gårdskjerringa.

«Guds fred!» ropte reven, enda høyere enn før.

«Fred igjen», svarte haren. «Er du fortsatt like frelst?»

«Fortsatt like frelst, og fortsatt like glad», svarte reven.

«Se hvilke godsaker gårdskjerringa har skjenket meg», sa haren.

«Ja, det var virkelig en lekker skinke», nikket reven.

«Jeg vedder pølsesnabben på at du ikke kan sitte en time med skinken over snuten uten å bite av den», sa haren.

«Jeg vedder gjerne, jeg», svarte reven. «Og du kan binde den opp selv, i høyden du selv finner for godt.»

Og det gjorde haren. Reven la seg ned, mens den deilige skinken ble hengende rett over snuten hans. Den luktet meget godt, men reven brukte tiden på å tale med Vårherre, og da gikk tiden så fort at han ikke ensat velduften før timen var vel overstått. Motvillig gav haren ham pølsesnabben, og reven takket pent og tok den med seg.

Etter å ha gått en liten stund, traff han igjen på bjørnen. Den store bjørnemagen rumlet så det ljomet i skogen.

«Guds fred!» ropte reven, klart og tydelig.

«Fred igjen», svarte bjørnen. «Er du fortsatt like frelst?»

«Fortsatt like frelst, og fortsatt like glad», svarte reven.

«Hva er det for noe godt du har der?» spurte bjørnen.

«Det er pølsesnabben jeg vant i et veddemål med haren», forklarte reven. «Du kan gjerne få den.»

«Hva ønsker du for den?»

«En mettet bjørn», smilte reven, og sendte over pølsesnabben.

Bjørnen snuste nysgjerrig på pølsesnabben. «Er den fordervet?» spurte han.

«Den er i beste stand», svarte reven. «Jeg har selv kjent eimen av smaken da jeg bar den mellom tennene, og kan forsikre om at den er av ypperste kvalitet.»

«Takker», svarte bjørnen, men den turte ikke smake på pølsesnabben før reven var langt utenfor synsvidde.

Etter å ha gått en stund til, tok det til å mørkne. Da gikk det slik at reven traff på et par famlende får som hadde forvillet seg bort fra bondegården.

«Stakkars dere, skal jeg hjelpe dere hjem for kvelden?» spurte reven. «Dill-dall-holom! Dill-dall-holom!» lokket han, og sauene fulgte ham hele veien hjem.

Omsider var de nær bondegården, og der sto gårdskjerringa og lette etter sine tapte får.

«Guds fred!» ropte reven.

«Fred igjen», svarte kjerringa. «Er du fortsatt like frelst?»

«Fortsatt like frelst, og fortsatt like glad», svarte reven. «Her har du de to fårene som forsvant for seg idag.»

«Nei, nå har jeg aldri!» utbrøt gårdskjerringa, og mistet både mål og mele. Men reven bare bukket til henne, og trasket fornøyd hjemover.

Dagen derpå traff haren, bjørnen og gårdskjerringa på hverandre nede ved vanntjernet.

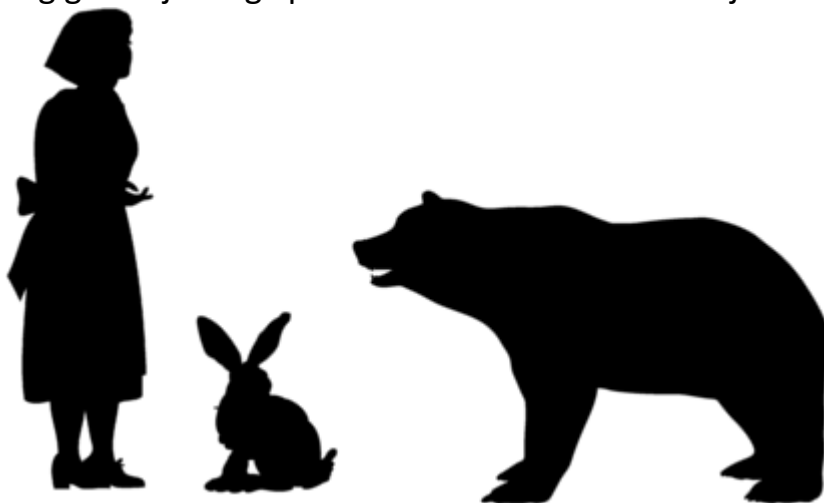
«Min sjel, hva går det av reven», mumlet gårdskjerringa. «Først påstår han å ha møtt Vårherre, og siden fører ham hjem mine tapte får.»

«Jammen om jeg vet», svarte bjørnen. «Han gav meg pølsesnabben sin uten betaling, og fortsatt har jeg ikke fått magevondt.»

«Ja, dere skulle sett», sa haren.

Han lå med skinkesteken over snuten i over en time uten å bite av den, men lå bare og mumlet rare ord jeg ikke kunne fatte.»

Ja, de var visselig enige at reven hadde blitt en merkelig skrue. Og hadde de ikke visst bedre, kunne de trodd han virkelig var blitt frelst.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et eventyr av Karl-Robert Rønning.

Juli 2017

«IDK»

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.